

Met nog vijf andere meiden maakte Brenda afgelopen jaar deel uit van de World Servants groep Woerden. Dat begon vorig jaar met de pepernotenactie tijdens de koeienmarkt in Woerden en eindigde in augustus dit jaar met een mooie reis naar Zambia. Hieronder haar verhaal.

Waarom ben je met een reis van WS meegegaan?

"Ontwikkelingswerk sprak mij altijd al aan en WS leek mij een mooie aanleiding om dit in praktijk te brengen" vertelt Brenda. "Het trok mij aan om uit je comfort-zone te stappen en een andere cultuur te zien en te ontmoeten. Ik wilde geconfronteerd worden met armoede omdat ik het voor mijzelf goed vond hiermee op jonge leeftijd in aanraking te komen.

Ik wilde hiermee beter inzicht krijgen hoe de wereld en de maatschappij in elkaar zit."

Zelf was zij 17 jaar tijdens haar reis naar Zambia.

Wat vond je ervan om afgelopen jaar actie te voeren?

"Onze groep bestond uit Alinde, Ilse, Julliet, Floor, Marinda en ik. We hebben een heel leuk jaar achter de rug maar het was ook intensief."

Brenda vertelt dat de deelnemers zelf hun eigen reis- en verblijfkosten betalen en dat de acties worden gevoerd om de materialen voor het project te bekostigen (ongeveer 2400 euro per persoon).

Zij hebben als groep de bekende acties van de World Servants in Woerden gevoerd zoals het bezorgen van de kerstpost en het bereiden en serveren van een Afrikaans diner. Maar ook bij feestjes verzorgden zij de bediening en organiseerden zij zelf een schoolfeest.

"Het was mooi om te doen. Ik was mij hierdoor elke keer bewust dat ik een speciale reis zou gaan maken die veel geld kost. Niet alleen de acties maar ook de reacties van mensen motiveerde mijzelf maar ons ook onderling. Je doet het voor 1 doel."

En toen ben je 1 augustus op reis gegaan. Hoe vond je dat?

"Spannend, want de ervaring was totaal nieuw voor mij", vertelt Brenda.

Brenda Buijs

Het geeft een kick als je dan echt gaat: Je gaat je inzetten en het doen."

Je bent daar drie weken geweest en jullie hebben lerarenwoningen gebouwd. Hoe was dat?

"Ik vond het indrukwekkend. Het is een ervaring die ik nog elke dag beleef. Ik geniet er nog elke dag van. Er zijn zoveel mooie momenten daar geweest. De contacten met de mensen daar, de intieme momenten die je met hen hebt...dingen die je met hen deelt, ook over het geloof, dat waren mooie ervaringen. En het mooie was dat we de bouw van de lerarenwoningen hebben kunnen afronden.

Natuurlijk waren er ook moeilijke momenten. In verband met darmproblemen heb ik daar een ziekenhuis bezocht. Zowel de inrichting als de voorzieningen waren confronterend door de armoedige toestand.

Ik zag daar drie vrouwen in één bed. Die gezichten vergeet ik nooit meer. Zij waren vel over been en in slechte conditie. Drie weken is te kort om echt te weten hoe het is om daar altijd te leven. Je weet natuurlijk dat je weer na drie weken terug bent in onze luxe.

Wat was je meest indrukwekkende moment tijdens je reis?

Het hele project was indrukwekkend; de reis, de hongerbuikjes, de gastvrijheid, de dankbaarheid. Maar als ik echt 1 moment moet kiezen dan kies ik voor

de avond dat wij bij de bevolking hebben geslapen. Om een kleine voorstelling te maken; het voelde alsof je in het Archeon sliep. Ik raakte in gesprek met Joseph, een man rond de 24 jaar. Had een vrouw met 2 kinderen. Op een gegeven moment kwam het moment daar dat ik aan hem vroeg of hij gelukkig was. Hij keek ons raar aan, met een grote glimlach op zijn gezicht. Alsof we deze vraag nooit hadden mogen stellen, want natuurlijk was hij gelukkig! En op de een of andere manier kan ik daar tot op

de dag van vandaag nog altijd niet bijkomen. Een man van 24 jaar, met vrouw en kinderen die zijn gezin niet elke dag kan verzekeren van voedsel, een huisje wat werkelijk niks voorstelde, in een omgeving vol ziektes en armoede, hoe kan zo iemand gelukkig zijn? Het raakte mij, en zeker wanneer je beseft dat wij als Nederlanders zoveel meer hebben maar nooit met zo'n trotse glimlach kunnen zeggen dat wij gelukkig zijn. Die glimlach zit nog altijd in mijn herinnering. Als ik eraan denk dan word ik gelukkig, van het feit dat hij dat moment wilde delen met mij omdat het nog elke dag wat met mij doet.

Wat heeft deze reis met jou gedaan?

Het voelde voor mij alsof mijn ogen waren geopend door Afrika. Het stukje dankbaarheid en geluk wat wij juist als welvarende mensen zouden moeten hebben, zit meer in de bevolking in Afrika. Daar in Afrika werd er bijna alleen maar gedankt of gedeeld, hoewel zij weinig hadden dankten zij voor alles wat zij wel hadden. Het waren soms maar kleine dingen, als bijvoorbeeld een dankgebed voor de mooie ochtendzon. Die kleine knipoogjes van God die vergeten wij hier nog wel eens. In vergelijking met Afrikanen, vragen wij heel veel aan God in verhouding met danken. Ik heb een stukje dankbaarheid ervaren wat ik mee heb genomen naar Nederland.